

Věc: J. M. v Praze (adv. Dr. Jos. Sixta z Prahy) proti zemské správě politické v Praze o zajištění bytu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím z 18. října 1923 zajistila zsp na základě § 13 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. ve znění zák. z 28. dubna 1923 č. 87 Sb. v domě, jehož správcem a spolumajitelem jest st-l, byt o pokoji a kuchyni, obývaný 19. srpna 1922 prof. J. St., který byl služebně přeložen do obce jiné, pro rotmistra A. Č. V důvodech uvedeno, že bylo konaným šetřením zjištěno, že z bytu dosud nebyla dána výpověď a není zde vylučujících důvodů podle § 20 cit. zák.

Stížnost do rozhodnutí toho podanou neshledal nss důvodnou. — —

Nařiká rozhodnutí pro nezákonnost, ježto žal. úřad neběře zřetel k právům zajištěným spolumajitelům domu zákonem o ochraně nájemníků.

Námítka ta jest bezdůvodná. Zákon o ochraně nájemníků z 26. dubna 1922 č. 85 Sb. a zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. o mimořádných opatřeních bytové péče, pozměněný zákonem z 26. dubna 1923 č. 87 Sb., byť i sledovaly ve svém účelu totéž, totiž péči bytovou, upravují zcela odlišné materie různým způsobem a stanoví také různé kompetence.

Sporný případ nutno posuzovati výlučně s hlediska zák. č. 225/1922 ve znění zák. č. 87/1923. § 13 tohoto zák. váže zajištění bytu jen na 3 podmínky, jednak že jde o byt, obývaný dne 19. srpna 1922 státním nebo železničním zaměstnancem, jednak že byt ten se uvolní tím, že zaměstnanec ten byl služebně přeložen do jiné obce, konečně že vlastníku domu bylo dodáno zajišťovací rozhodnutí dříve, než obdržel výpověď z bytu.

Ježto stížnost sama ani netvrdí, že by některý z těchto zákonných předpokladů pro zajištění bytu v daném případě splněn nebyl, slušelo ji jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 3613.

Administrativní řízení: I. Je-li skutkový základ, podle něhož úřad rozhoduje, nesporný, není slyšení strany třeba. — II. Jde-li o zajištění bytu v domě, který je spoluvlastnictvím manželů, stačí zpravidla doručení zajišťovacího nálezu manželovi.

III. Zajištění bytu: Podle § 13 zák. č. 225/1922 a 87/1923 nelze zajistiti byt, obývaný státním zaměstnancem ve vlastním domě.

(Nález ze dne 14. května 1924 č. 8591).

Prejudikatura: Boh. 3397 adm.

Věc: O. Z. v Ch. proti zemské správě politické v Praze o zajištění bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Rozhodnutím ze 7. července 1923 zajistila osp ve V. na základě § 13 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. ve znění zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb. v domě st-lově přízemní byt, sestávající ze 2 pokojů, kuchyně a příslušenství, který dosud st-l se svojí rodinou obýval, a který

se následkem jeho služebního přeložení do obce jiné uprázdnil, pro jeho nástupce v úřadu.

Nař. rozhodnutím nevyhověla zsp v Praze odvolání, ježto jsou zde zákonné předpoklady § 13 cit. zák. pro zajištění bytu.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss:

Stížnost namítá předně po stránce formální, že byla porušena zásada slyšení stran, ježto bylo st-li znemožněno vznést námitky proti žádosti ředitelství státních drah o zajištění bytu. Námitku tu neshledal nss důvodnou. Jest sice pravda, že st-l nebyl před vydáním zajišťovacího příkazu slyšen. Avšak v řízení správním, zejména v odvolání omezil se na jedinou námitku, že totiž zajištění bytu není přípustno, ježto jde o byt ve vlastním domě.

Skutkovou okolnost tu, že zajišťuje se v daném případě byt ve vlastním domě st-lově, položily však obě stolice svému rozhodnutí za základ. Za tohoto nesporného skutkového podkladu nebylo pak zapotřebí st-le o okolnosti té slyšeti a nejde proto o podstatnou vadu řízení.

Pokud pak stížnost po stránce formální dále vytýká, že ani zajišťovací příkaz ani nař. rozhodnutí nebyly doručeny spolumahitelce domu, není důvodná, neboť dle § 91 o. z. o. má manžel povinnost manželku ve všech případech zastupovati a dle § 1238 o. z. o. platí právní domněnka, že manželka svěřila manželovi správu svého jmění, pokud sama tomu neodporovala, což stížnost netvrdí. Také se nejedná o věc, jež by vyžadovala speciální plné moci nebo o níž by nařízeno bylo výslovně zákonem doručení k vlastním rukám.

Ve věci samé shledal však nss stížnost důvodnou, vycházející z právního názoru vysloveného již v nál. Boh. 3397 adm., že se § 13 zák. č. 225/1922 ve znění zák. č. 87/1923 nevztahuje na byty, které obývá státní nebo železniční zaměstnanec jako m a i i t e l domu a které se služebním přeložením zaměstnance toho uprázdňují.

V daném případě zajistil žal. úřad byt, skutečně celý rodinný dům, obývaný státním zaměstnancem a uprázdnivší se služebním přeložením majitele domu a bytu do obce jiné, pro jeho nástupce v úřadě, vycházející z názoru, že zajištění to jest zák. kryto.

Ježto však názor ten, jak bylo odůvodněno v cit. nálezu, jest v přímém rozporu se zákonem, bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 3614.

Státní úředníci: * Snížení služebních požitků podle § 146 služ. pragm. není nutným následkem suspense s úřadu a působí výrok o snížení služebních požitků teprve ex nunc.

(Nález ze dne 15. května 1924 č. 3160).

Prejudikatura: Boh. 1307 adm.

Věc: A. J. v G. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o snížení platu za disciplinárního řízení.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím bylo vysloveno, že st-li příslušejí již od 1. července 1921 toliko